

УДК 82(477)
К 90

Куліш Андрій. Голодомор 1932–1933: причини, жертви, злочинці. / А.
К 90 Ф. Куліш. — Київ: Центр учбової літератури, 2021. — 130 с.

ISBN 978-617-673-864-0

Голодомор українців 1932–33 рр. є найбільшою трагедією і найтяжчим злочиним за всю історію людства. На найродючіших у світі землях, в урожайний рік, було вбито, за різними оцінками, від 7 до 12 млн. чоловік. Кількість жертв у справжній війні проти селянства перевищувала загальну кількість загиблих у всіх країнах під час першої світової війни. Є й ще одна відмінність: у радянському варіанті із зрозумілих причин озброєною була тільки одна сторона, й майже всі втрати — як і слід було очікувати в подібному випадку — припали на долю іншої сторони. Про перебіг голодомору написано понад 10 тисяч статей, свідчень, документів, досліджень науковців. Той додатковий матеріал, що з'являється у наш час, розкриваючи ті чи інші подробиці, вже не може змінити загальної картини жакливого злочину. Але на два питання: чому був голодомор? та хто у цьому винен? — відповіді фактично немає, а більшість з того, що є, не витримує найпростішої критики. Андрій Куліш спробував знайти відповідь на них та деякі інші питання. Він стоїть на точці зору американських вчених Дж.Мейса та Р.Конквеста. Дж.Мейс писав: "Сталін, Кагановіч, Постишев та інші запланували у Москві знищення українського селянства як свідомої національної верстви і нещадно здійснили це в Україні в 1932–1933 рр. засобом штучного голоду."; Р.Конквест вважав: "Українських селян нищили не тому, що були селянами, але тому, що були українцями-селянами". Цю точку зору Андрій Куліш підкріпив у своєму дослідженні, виходячи з характеру особистостей, способу виховання, життя, зв'язків та постанов тих, хто задумав, планував та здійснював голодомор-геноцид.

Висловлені автором у цій роботі думки не вкладаються у загальноприйнятій концепції, але він намагався опиратися на факти, а не на концепції, при цьому він старався зробити роботу науково достовірною та доступною широкому колу читачів.

УДК 82(477)

ISBN 978-617-673-864-0

© «Центр учбової літератури», 2021.

ГОЛОДОМОР 1932–1933: Причини, жертви, злочинці

Вступ до теми

Голодомор українців 1932–33 рр. є найбільшою трагедією і найтяжчим злочиним за всю історію людства. На найродючіших у світі землях, в урожайний рік, було вбито, за різними оцінками, від 7 до 12 млн. чоловік. «Кількість жертв у справжній війні проти селянства перевищувала загальну кількість загиблих у всіх країнах під час першої світової війни. Є й ще одна відмінність: у радянському варіанті із зрозумілих причин озброєною була тільки одна сторона, й майже всі втрати — як і слід було очікувати в подібному випадку — припали на долю іншої сторони» (Див. Література, 1, с.7).

Про перебіг голодомору написано понад 10 тисяч статей, свідчень, документів, досліджень науковців. Той додатковий матеріал, що з'являється у наш час, розкриваючи ті чи інші подробиці, вже не може змінити загальної картини жакливого злочину. Але на два питання: чому був голодомор? та хто у цьому винен? — відповіді фактично немає, а більшість з того, що є, не витримує найпростішої критики.

Цей скромний нарис є спробою дати відповідь на них та деякі інші питання. Можливо, деякі висловлені у цій роботі думки не вкладаються у загальноприйнятій концепції. Але я намагався опиратися на факти, а не на концепції. При цьому я керувався таким підходом: робота має бути науково достовірною та доступною широкому колу читачів. Наскільки це мені вдалося — нехай судить читач.

Деякі дослідники голодомору 1932–33 рр. в Русі-Україні, погоджуючись з багатомільйонними жертвами, висловлюють сумніви, чи був цей голод запланований, чи був це геноцид, а не випадковий збіг обставин і таке інше. Так, наприклад, у

Казахстані справді жахливою голодною смертю загинуло 1 млн. казахів. Але причини голодомору там нехай визначають самі казахи. Що ж стосується Кубані, то там жили переважно українці, їх більшовики й вимордовували. У Московії голодомор був організований в південних районах тодішньої Курщини та Вороніжчини, знову ж таки з переважно українським населенням. Взагалі, голодомор лютував на тих теренах Європейської частини Московської імперії, де жили переважно українці, а карта людомору співпадає з етнічною картою Русь-України. В інших областях Московії міг бути голод, але не було людомору. Не треба також скидати з рахунку, що рано чи пізно страшний злочин буде розкритий, а тому злочинці розробляли і прикриття («алібі»), зокрема, організовуючи голод і на інших теренах.

До 1990 року Русь-Україна була колонією Московської імперії. Але в 20-х—30-х роках 20 ст. верховодили у ній не москалі. Після захоплення жидами-більшовиками влади в 1917 р. вся система державного управління належала їм. Їхня роль була вирішальною принаймі до 1938 р., коли Сталіну за допомогою інтриг та масових чисток фактично вдалося здійснити невидимий переворот і обмежити (лише обмежити!) абсолютну владу жидів. До цього вони повністю контролювали Центральний Комітет (ЦК) партії, засоби інформації, і особливо репресивні органи, армію та ГПУ (Государственное Политическое Управление), а отже, і увесь совєцький та господарчий апарат.

Якщо виходити з того, що жидобільшовицька правляча кліка була такою собі отарою наївних ягнят, що безмірно любила робітників та селян і мріяла про побудову світлого майбутнього для всього людства, а їм заважали українські селяни, які не розуміли, де їхнє щастя, то голодомор був випадковим збігом обставин.

Зовсім інший буде підхід, коли врахувати, що керівники Московії були досвідченими політиками та інтриганми, які мали 20-25 річний стаж політичної та державної роботи, що вони гартувалися в терористичній боротьбі та громадянській

війні, що для них вбити приятеля і колегу по багатолітній роботі було так само легко, «як випити склянку води», що вони не мали жодних «забобонів» сумніву чи жалости. Всі ці риси характеру вони мали в надлишку, навіть аби не було ніяких людоморів. Чому ми маємо відкинути й не враховувати тієї обставини, що переважна більшість жидів, які керували країною, народилися задовго до 1917 р., отже, виховувалися в юдейському середовищі, на людиноненависницьких «вченнях» Танаха та Талмуда, які «вчать», що юдеї — вища раса, єговообрані, які не визнають християн і взагалі всіх неюдеїв людьми, закликають і виправдовують їхні вбивства? Чому вважаючи, що злочини фашизму є наслідком його расистської ідеології, ми не згадуємо, що фашизм був лише блідою подобою юдаїзму? Не дивно, що злочини фашизму були значно слабшими за злочини більшовизму-юдонацизму.

Інші жидівські книги, рабини та «пророки» вчили тих жидів, що Богдан Хмельницький — «Хмель-злодей», що жидолюб Симон Петлюра — антисеміт, який організовував жидівські погроми, і взагалі, всі українці — страшні антисеміти, яких «треба винищувати як найгірших злочинців». Все це ми зобов'язані взяти до відома не лише при вивченні та аналізі подій 20-30-х років, але навіть і сучасних. Не треба також забувати, що вдача жида і вдача християнина протилежні по своїй суті. В основі першої лежить ненависть і помста, в основі другої любов та милосердя. Не ставши на точку зору жида, ми не зрозуміємо і його дій, а замість аналізу подій будемо ворожити, як на кавовій гущі. Треба взяти також до уваги, що гой, який потрапив у жидівське середовище, має за дружину жидівку та дітей жиденят, неодмінно буде діяти в жидівських інтересах, стає шабес-гоєм. В протилежному разі середовище його просто виштовхне.

Шабес-гоями були Молотов, Калінін, Ворошилов та величезна кількість керівників партійних та державних органів у той час. Якщо врахувати усі ці обставини, а не дивитися на тодішніх керівників Московії як на абстрактних людей, виходити з норм жидівського, а не «загальнолюдського» (тобто,

фактично, християнського) права, то дії правлячої кліки стають зрозумілими і вмотивованими.

Палаючи ненавистю до Українців і маючи необмежену владу, першу акцію по масовому винищенню нашого народу жиди вчинили вже в 1921-22 рр., вилученням продуктів харчування спричинивши смерть голодом 2 млн. українських селян. Це була репетиція, перша проба сил і можливостей, здійснена під поганим прикриттям голоду в Поволжі. «Вільний світ» мовчки проковтнув цей злочин, заохотивши злочинців до ще більшого розбою. Дивно, що дослідники голодомору 1932-33 рр. не пов'язують його з попереднім голодомором. А методи ж «роботи» подібні, а діючі особи ті ж самі. Очевидно, мають хибний підхід у з'ясуванні причин голодоморів. Помилка більшості, якщо не всіх, дослідників полягає в тому, що вони не можуть збагнути, як це можна закатувати голодом 10 млн. ні в чому не винних людей, це абсурд, що не піддається ніякому логічному аналізу, це виходить за межі нормального сприйняття й розуміння. Нам жидівської логіки не збагнути. Те, що для нас є крайнім дикунством, для них є звичайним явищем; те, що ми не приймаємо і заперечуємо, вони вітають і схвалюють.

На початку 30-х років для жидобільшовицької кліки склалися сприятливі зовнішні та внутрішні умови для того, щоб здійснити помсту українцям. Зовнішні: економічна світова криза в значній мірі відвернула увагу демократичних країн від подій у Московії, вимушувала їх більше займатися власними проблемами. Окрім того, контрольовані жидами засоби інформації намагалися «не помічати» звірства більшовицького правління, бо ті жиди справедливо вважали більшовицький уряд своїм.

Внутрішні: в 1931 році переважна більшість (до 70 %, а в степових районах 85-90 %, [2, с.137]) селян була загнана до колгоспів. Можливо, це не було безпосередньо пов'язано з плануванням голодомору, але колгоспи були використані як зручний інструмент для його здійснення, бо давали можливість легко вилучати селянське збіжжя. Одна справа, коли зерном розпоряджається комуніст-голова колгоспу, який за першим наказом з райпарткому віддасть все, що від нього вимагають, і зовсім інша, коли господарем є селянин, який придбав це зерно важкою працею, на утриманні у якого велика сім'я. Під'їхати до колгоспної комори і вигребти все зерно зовсім не те, що забрати його в одноосібних селян, кожен з яких має того зерна небагато й може легко його заховати. В багатьох зведеннях про здачу зерна повідомляється, що селяни-одноосібники здавали менше, ніж колгоспи. Так, секретар Харківського обкому Терехов у листі від 9 січня 1933 р. писав: «Річний план хлібозаготівель виконаний на 5 січня... по колгоспам — на 90,8 %, по одноосібникам на 45,3 %. Збільшення заготівлі хліба за першу п'ятиденку йде виключно за рахунок колгоспів. По одноосібному сектору ми не лише не домоглися ніякого збільшення заготівель, навпаки, маємо різке зниження темпів» [2, с.321]. Можливо, саме завдяки цьому голодомор був

послаблений і селян загинуло менше, ніж, того хотіли плановики.

Майже всі дослідники вважають, що однією з причин голодомору було бажання загнати селян до колгоспів. Аби це було так, то голодомор мав би охопити перш за все одноосібників і обійти колгоспників. Але, здається, голодом були більше вражені саме колгоспники. Воно й не дивно: вони жили з того, що їм видавали у колгоспі, а видавали дуже мало, та й те при нагоді забирали під виглядом того, що воно «незаконне» або «вкрадене». Щоб не бути голослівним, наведу декілька виписок з документів того часу.

Секретар ЦК КП(б)У та Дніпропетровського обкому компартії М.Хатаєвич 12 березня 1933 р. писав у доповідній: «внаслідок старанно проведеного тут вилучення від колгоспників «незаконно отриманих» ними натуральних авансів та масових викривлень... у нас серед пухлих та тих, що залишилися зовсім без хліба, дуже великий відсоток колгоспників, які виробили велику кількість трудоднів» [2, с.427].

Зверніть увагу, словосполучення «незаконно отриманих» виділив сам Хатаєвич, тобто, насправді отримані колгоспниками аванси були законні, але в усіх постановках та розпорядженнях їх вважали незаконними або вкраденими. Тобто, «незаконним» було все, що мав селянин, нехай і чесно зароблене важкою працею у колгоспі.

З Київського обласного відділу ГПУ Розанов доповідав голові ГПУ УССР 12 березня 1933 р.: «...Букський район... Село Маньківка. Пухлих та виснажених на ґрунті недоїдання 400 чоловік, за два місяці померло 30 чоловік, серед них 23 колгоспника. В селі лютує тиф...» [2, с.433, 434].

Секретар Прилуцького РПК (Чернігівська область) Робенко повідомляє 19 березня 1933 р.: «... важкий продовольчий стан в районі, особливо в колгоспах, охоплює чим даліше більшу кількість колгоспників... Ми перевели вибіркове обслідування стану колгоспників по 20-ти сільрадам, причому виявлено сімей, що потребують негайної допомоги — 797. В цих сім'ях налічується дорослих 1050 чоловік і дітей 1800 чоловік. ...Стан

харчування в місті теж надзвичайно поганий... на підприємствах кустарно-промислової кооперації робітники зовсім не одержують хліба і серед цих робітників... є 41 опухлий і більше 50-ти чоловік хворих на ґрунті голоду, що на роботу зовсім не виходять...» [2, с.456-458]. Зазначу, що в Прилуках у той час жили виключно українці. А якщо вже душити голодом, то яка різниця, селяни вони, чи робітники, аби Українці!

Ці та інші документи самих комуністів незаперечно свідчать, що метою голодомору була зовсім інша причина, а не необхідність загнати селян до колгоспів.

Голод у першій половині 1932 р.

Говорячи про голодомор 1932-33 рр., переважна більшість дослідників має на увазі перш за все події в зимово-літній період цього часу, тобто, десь з листопада 1932 р. по липень 1933 р. Але голодомор, хоч і менший за розмірами, мав місце також і в першій половині 1932 р. Кількість жертв людомору цього часу не співрозмірна з кількістю жертв зимово-літнього періоду 1932-33 рр. Але для виявлення причин цього голодомору, зокрема, був він запланований, був голодом-геноцидом, чи випадковим збігом обставин, необхідно все ж таки підняти завісу й окремо подивитися, що ж відбувалося в першій половині 1932 р. При висвітленні цієї проблеми буду опиратися на збірник документів, підібраних істориками-комуністами і виданих Інститутом історії партії при ЦК Компартії України 1990 р. [2], та роботу Т.Поліщук [5].

Фактично за всю історію Руси-України було не три голодомора (1921-22 рр., 1932-33 рр., 1946-47 рр.), а чотири, бо в період 1932-33 рр. було два голода, розділених між собою часом у п'ять місяців. Без будь-яких перебільшень і натяжок голодомор 1921-22 рр., викликаний непомірними реквізиціями хліба, був штучним і зумисним. Другий голодомор, тобто голодомор першої половини 1932 р., був не менший, ніж четвертий, 1946-47 рр., коли від голоду та пов'язаних з ним